

UZASADNIENIE

Powód A (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. O. kwoty 2.600,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśnił, że pozwany dokonał u powoda zakupu towaru. Za sprzedany towar powód wystawił fakturę VAT, w której określono kwotę, termin oraz sposób zapłaty. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku, w związku

z czym powód wezwał pozwanego do uiszczenia należności. Do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie uścił żądanej przez powoda kwoty, tj. 2.600,25 zł.

Pozwany S. O. nie złożył odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu

9 czerwca 2016 r. pozwany wyjaśnił, że kupił u powoda nowy samochód. Po około pół roku użytkowania samochodu uszkodzeniu uległy opony. Pozwany zgłosił powodowi powyższe uszkodzenie, jednakże powód nie uznał reklamacji pozwanego. Pozwany przyznał, że zapłacił część należności za opony, tj. kwotę 800 zł. Ponadto pozwany podniósł, że wystawioną przez powoda fakturę chciał opłacić w systemie ratalnym z uwagi na trudną sytuację finansową. Zdaniem pozwanego powództwo jest niezasadne, ponieważ dostarczone przez powoda opony powinny być dostarczone w ramach rękojmi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwany zakupił u powoda nowy samochód marki F. (...).

(okoliczności niesporne)

W dniu 3 czerwca 2014 r. pozwany zgłosił powodowi usterki w zakupionym pojeździe. Pozwany wskazywał m.in. na zdarte opony przednie od strony wewnętrznej oraz niestabilne prowadzenie pojazdu w koleinach.

W trakcie przeprowadzonych w serwisie prac w pojeździe wykonano usługę „geometria – sprawdzenie i regulacja – przód”, a wskazane czynności regulacyjne odnotowano w karcie zlecenia naprawczego.

(dowód: zlecenie MS:1 ZL (...) k. 38, karta zlecenia naprawczego k. 39)

W dniu 29 lipca 2014 r. pozwany ponownie zgłosił powodowi usterki w pojeździe. Pozwany wskazywał m.in. na niestabilne prowadzenie pojazdu na nierównościach, nierówne zużycie opon. Pozwany zgłaszał również usterkę polegającą na tym, że „auto ślizga się po deszczu”.

W czasie przeprowadzonych prac w pojeździe wykonano pomiar i regulację zbieżności kół przednich pojazdu.

(dowód: zlecenie MS:1 ZL (...) k. 36, karta zlecenia naprawczego k. 37, wydruk z przeprowadzonych czynności k. 43)

W dniu 30 września 2014 r. w pojeździe wykonany został przegląd techniczny. W karcie przeglądu technicznego wskazano wymagane do przeprowadzenia czynności kontrolne. W punkcie dotyczącym opon znalazł się zapis „sprawdzić zużycie i stan, zwłaszcza bocznej ściany opony, zanotować głębokość bieżnika, od wewnątrz wydarte”.

(dowód: karta przeglądu technicznego k. 40-41)

Pismem z dnia 4 listopada 2014 r. pozwany dokonał u powoda zgłoszenia reklamacyjnego w związku z nienaturalnym zużyciem opon. Pozwany w piśmie tym wskazał, że w ramach polubownego załatwienia sprawy jest w stanie ponieść koszt dwóch opon.

(dowód: pismo z dnia 4 listopada 2014 r. k. 35)

Zgłoszenie reklamacyjne pozwanego zostało przekazane przez pracownika powoda do salonu (...), jednakże nie uznano tam zasadności reklamacji pozwanego. Wyrażono zgodę na dofinansowanie dwóch opon w kwocie 400 zł. Za zgodą pozwanego powód wymienił bezpłatnie opony w pojeździe powoda. Pozwany zobowiązał się do zapłaty wyłącznie ceny opon. Na tą okoliczność powód wystawił w dniu 12 lutego 2015 r. fakturę VAT nr (...), którą pozwany odebrał w dniu 16 lutego 2015 r.

(dowód: zeznania świadka P. D. k. 57-58, zeznania powoda k. 58-59)

Uszkodzenia ogumienia przedniego pojazdu pozwanego w postaci zwiększonego zużycia bieżnika po jednej ze stron pojazdu wynikają głównie z nieprawidłowej zbieżności kół pojazdu i jego dalszej eksploatacji. W przypadku opon tylnych pojazdu, z uwagi na brak dokumentacji fotograficznej, przy wartościowym określeniu wysokości bieżnika wynoszącym ok. 2 mm przy przebiegu pojazdu określonym na 33.000 km, wskazana wartość wysokości bieżnika jest wartością graniczną dla użytku opony.

(dowód: opinia biegłego sądowego P. A. k. 69-72)

Pozwany dokonał wpłat na łączną kwotę 800 zł:

- w dniu 5 października wpłacił kwotę 200 zł,
- w dniu 20 listopada 2015 r. wpłacił kwotę 200 zł,
- w dniu 16 grudnia 2015 r. wpłacił kwotę 200 zł,
- w dniu 28 kwietnia 2016 r. wpłacił kwotę 200 zł.

(okoliczność bezsporna, nadto: potwierdzenia przelewów k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w nieznacznej części.

Podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie stanowiły dokumenty przedłożone przez strony, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Za wiarygodne uznano również zeznania pozwanego oraz przesłuchanych w sprawie świadków, bowiem były zgodne, logiczne, korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w bezpośrednim kontakcie brzmiały przekonująco.

W związku z zajmowaniem przez strony odmiennych stanowisk co do tego, czy uszkodzenia opon w pojeździe powoda powstały wskutek wad pojazdu, czy nieprawidłowego użytkowania przez pozwanego należało w tej kwestii zasięgnąć wiadomości specjalnych, toteż Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej P. A.. Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, zaś wnioski zawarte w opinii odegrały zasadnicze znaczenie dla charakteru rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Sporządzona przez biegłego opinia była jasna, logiczna i spójna oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez strony zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że strony zawarły umowę sprzedaży pojazdu marki F. oraz że pozwany zgłaszał kilkakrotnie powodowi problem ze zwiększonym zużyciem opon, w ramach przysługujących mu uprawnień z rękojmi za wady rzeczy. Bezsporna była również okoliczność iż pozwany wyraził zgodę na wymianę opon na nowe, za co powód wystawił fakturę opiewającą na kwotę 3.000 zł, która następnie została pomniejszona o kwotę 400 zł.

Spór dotyczył natomiast tego, czy pozwany obowiązany jest do uiszczenia kwoty, na którą opiewała faktura, a także tego, czy zgłoszenie nieprawidłowości wynikającej

z nadmiernego zużycia opon, powinno zostać uwzględnione przez powoda w ramach przysługujących kupującemu uprawnień wynikających z rękojmi za wady. W przedmiotowej sprawie należało również ustalić, czy to powód ponosi odpowiedzialność za zniszczenie opon w pojeździe pozwanego.

Podstawą roszczeń pozwanego wobec powoda jest przepis art. 560 § 1 kc który stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Nadmienić również należy, iż sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat, a gdy chodzi o wady nieruchomości - przed upływem pięciu lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu. Kupujący może złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej (art. 568 § 1 i 3 kc).

Najistotniejsze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miała opinia sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Biegły, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy w postaci dokumentacji fotograficznej, wyjaśnił że uszkodzenia w postaci zwiększonego zużycia bieżnika po jednej ze stron wynika głównie z nieprawidłowej zbieżności przednich kół pojazdu i jego dalszej eksploatacji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że niewątpliwie przednie opony w pojeździe powoda uległy przyspieszonemu zużyciu na skutek niewłaściwie ustawionej zbieżności kół w pojeździe pozwanego. Pozwany kilkakrotnie zgłaszał się do powoda wskazując za każdym razem problem z nadmiernym zniszczeniem opon. Pomimo ustawiania zbieżności kół, problem w dalszym ciągu powracał, co podlegało kolejnym zgłoszeniom przez pozwanego. Z uwagi na to, że pozwany zakupił pojazd u powodowej spółki, ponosiła ona odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady rzeczy. Skoro zaś biegły jednoznacznie wskazał, że przyczyną nadmiernego zużycia opon było niewłaściwe ustawienie zbieżności kół dokonywane przez powoda, to pozwany miał prawo skorzystać z przysługujących mu w ramach rękojmi za wady rzeczy uprawnień i nie powinien być z tego tytułu obciążony kosztami wymiany opon przednich.

Odnosząc się zaś do nadmiernego zniszczenia tylnych kół pojazdu pozwanego biegły podniósł, że z uwagi na brak w aktach sprawy dokumentacji określającej stan techniczny tych opon, poza wartościowym określeniem wysokości bieżnika wynoszącym ok. 2 mm przy przebiegu pojazdu określonym na 33.000 km, należy przyjąć tą wartość wysokości bieżnika za graniczną dla użytku opony. Tym samym zdaniem biegłego brak było podstaw do przyjęcia, że przyczyną zużycia opon tylnych było niewłaściwe ustawienie zbieżności kół.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał zatem, aby przyczyną zużycia opon tylnych była nieprawidłowa zbieżność kół ustawiona przez powoda.

W związku z powyższym Sąd przyjął, że pozwany powinien zapłacić powodowi kwotę 1.500 zł za wymianę tylnych opon. Uwzględniając przyznane przez salon (...) dofinansowanie w kwocie 400 zł oraz dokonane przez pozwanego wpłaty (800 zł), na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 300 zł, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu z przyczyn wskazanych powyżej (pkt II wyroku).

Odnosząc się zaś do żądania odsetkowego, wskazać należy, że podlegało ono uwzględnieniu jedynie w części. W zakresie kwoty 300 zł, zasądzonej w pkt I wyroku orzeczono zgodnie z żądaniem powoda na podstawie art. 481 § 1 kpc zasądzając odsetki ustawowe od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Uwzględniając zaś daty dokonywanych przez pozwanego wpłat w kwotach po 200 zł, należało zasądzić odsetkami ustawowymi od kwot:

- 200 zł za okres od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia 5 października 2015 r.,
- 200 zł za okres od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia 20 listopada 2015 r.,
- 200 zł za okres od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia 16 grudnia 2015 r.,
- 200 zł za okres od dnia 20 lutego 2015 r. do dnia 28 kwietnia 2016 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 kpc.

SSR Wojciech Krawczyk

ZARZĄDZENIE

1.(...);

2. (...)

3. (...)

SSR Wojciech Krawczyk